

Albert Heijn is weg!

Goof, de Rhodesian ridgeback, is nog een pup van zes maanden; vakantie naar het buitenland kan niet, omdat hij nog niet alle vaccinaties heeft gekregen en bovendien doe je een jonge hond nauwelijks een plezier met een lange autorit. De mini-camping in Domburg lijkt ons wel wat; een paar kilometer ten noorden van de Westkapelse zeedijk, vijftientig ruime kampeerplaatsen en honden zijn er welkom. De dagelijkse boodschappen doen we op de fiets; Goof mag mee in het hondenaanhangertje achter mijn mountainbike, de inkopen gaan in de fietstassen, die standaard op Lia's fiets zitten. Een van ons wacht dan buiten bij onze viervoeter, terwijl de ander boodschappen doet. Lia gebruikt altijd een boodschappenlijstje; ik winkel graag zónder en verras mijzelf graag met iets nieuws op tafel. Soms fietst Lia alleen naar Domburg; de route naar Albert Heijn hebben we vaak genoeg samen gedaan. Ik ga op de fiets graag de uitdaging van de zeedijk aan en wanneer ik alleen boodschappen haal, dan is mijn favoriete winkeltje de Spar in Westkapelle. Een van de weinige supermarkten zonder zelfscankassa, maar je wordt er allervriendelijkst geholpen. Lia zweert bij de grootgrutter met de

roots uit Oostzaan. Ik verdenk haar ervan zelfs een klantenkaart te hebben.

Boodschappen halen, wanneer we kamperen in Zeeland, het ging tot nu toe altijd probleemloos. Tot Lia een keer terugkomt met de mededeling dat Albert Heijn weg is uit Domburg.

‘Maar er is wel een Jumbo. Ik heb daar de boodschappen gehaald.’

Lia heeft inderdaad de fietstassen vol met alles wat op het lijstje staat. Ik ben verrast door dit nieuwtje. Een paar jaar geleden is de supermarkt verhuisd naar een gloednieuw pand bij de molen Weltevreden aan de Roosjesweg en zijn daar ruime parkeerplaatsen ingericht. Misschien dat de gemeente Veere toch niet zo erg weltevreden was met de nieuwe locatie van de supermarkt, waar in de zomermaanden Duits de voertaal lijkt te zijn.

Ik ben een van de volgende dagen aan de beurt om een overlevingspakket binnen te halen; deze keer geen Spar in Westkapelle, maar ik ben toch stiekem benieuwd naar die Jumbo-winkel in Domburg.

Ik ben eigenlijk niet eens verbaasd dat ik bij de Roosjesweg het bekende blauwwitte logo tref, maar informeer toch bij een van de medewerkers van de supermarkt of hier ook een andere supermarkt is. Mijn vraag roept een vragende blik op en ik leg snel uit dat mijn vrouw hier een Jumbo gevonden heeft.

‘Dan moet u in Oostkapelle zijn, meneer. Wij zijn de enige super in dit dorp.’

Oostkapelle! Lia is dus door de drukke winkelstraat van Domburg naar het aanpalende dorp gereden! Een kilometer of vier verderop. Ze heeft wel keurig haar boodschappen lijstje afgewerkt, dat wel! Boodschappen moet ze hier in Zeeland maar niet meer alleen doen.

De mevrouw met de beagle

Onze beide zoons groeiden op tot prachtkerels; ook toen ze al lang en breed hun eigen gezinnetje hadden, bleven ze voortdurend feeling houden met thuis. Ze hebben meegeleefd met de diagnose non-hodgkin bij Lia. De kanker in de lymfeklieren bleef gelukkig lang ‘laaggradig en stabiel’, ze wisten dat dit snel zou kunnen veranderen. Dat dééd het ook: de tumoren werden actief en met bestraling en chemotherapie zou men waarschijnlijk op tijd kunnen ingrijpen. Lia onderging de behandeling alsof ze voor gebitscontrole bij de tandarts was geweest; nuchter als ze is, stapte ze twee jaar lang in de lijnbus naar het ziekenhuis voor een ochtend immuuntherapie.

‘Zal ik je straks ophalen in Breda? Misschien ben je wel ziek van de behandeling.’

‘Nee, jôh, mocht er iets zijn, dan bel ik wel.’

Lia is niet graag afhankelijk van anderen.

Het retourtje naar Breda ging jaren goed. Ik verbaasde me er meermaals over dat ze enthousiast terug kwam van de immuun behandeling. Tot ik zelf een keer op dezelfde dag en op ongeveer hetzelfde tijdstip in het ziekenhuis moest zijn. Ik ben snel klaar en ga

op zoek naar waar patiënten van oncologie hun behandeling krijgen; misschien is Lia ook al klaar en hoeft ze niet met het openbaar vervoer terug. Ik tref haar in een behandelruimte waar een vijftal patiënten aan infusen liggen. Nog voor ik me meld bij de dienstdoende verpleger, hoor ik mijn echtgenote bevlogen een anekdote over onze honden vertellen. Het is een gezellige boel daar; ik begrijp nu waarom ze geen hekel heeft aan ziekenhuisbezoeken.

Begin september krijgt Lia opnieuw immuuntherapie. Ze staat erop om met het openbaar vervoer naar Breda te gaan. Ze heeft bij de supermarkt haar ov-chipkaart opgewaardeerd. De bushalte is echter tijdelijk verplaatst; de Holtropaan wordt opnieuw ingericht. De nieuwe halte is aan de Materlaan; vijf minuten gaans van de oude bushalte. Het lijkt me een goed idee dat we de dag voor de afspraak in het ziekenhuis even naar die tijdelijke bushalte wandelen, zodat ze morgen zonder problemen daar op kan stappen.

We liepen vaker richting Materlaan, het is de kortste route naar landgoed Oosterheide en de Teteringse bossen; we hebben er vaak met onze honden gewandeld.

‘Kijk, aan de overkant van de weg is ook een bushalte gekomen voor de bus die uit Breda komt. Daar moet je dan weer uitstappen.’

De volgende dag vraagt Lia of ik misschien toch even wil meelopen naar de bushalte.

‘Ik weet het niet zo goed meer.’

‘Geen probleem, de honden moeten toch ook even de benen strekken, ik ga dan meteen door naar het landgoed met ze.’

Bij de bushalte moeten we even wachten.

‘Kijk, straks stap je aan de overkant weer uit. De weg terug weet je wel, toch?’

Normaal is Lia zo tegen een uur of twee in de voormiddag terug na de therapie; vandaag stapt ze pas na drieën naar binnen.

‘Ik was helemaal de weg kwijt! Gelukkig kwam ik iemand tegen, die mij in de goede richting naar huis stuurde.’

Met moeite haal ik terug waar ze uitgestapt is: een bushalte te vroeg! Aan het begin van de Materlaan is ook een bushalte en Lia heeft dat waarschijnlijk niet geweten en de knop met het stopverzoek ingedrukt zodra ze het plaatsnaambord zag.

Ze is thuis en zit er nu veel minder relaxt bij dan na de vorige ziekenhuisbezoeken. Het verdwaalavontuur heeft duidelijk impact!

‘Maar waarom stopt die chauffeur niet gewoon bij de sporthal? Dan hoef ik alleen maar de weg over te steken en dan loop ik zo onze straat in.’

Terwijl ik opnieuw de poging doe haar uit te leggen, dat de bus een omweg moet maken, bedenk ik dat dit een situatie is, die bij mensen die niet zo vaak met openbaar vervoer reizen, ook verwarrend moet zijn. Ik zoek er verder niets achter.

Later kom ik een kennis tegen. Hij laat ook zijn hond uit.

‘Is Lia nog veilig thuisgekomen? Ze liep bij ons in de straat en wist niet hoe ze thuis moest komen. Ik heb haar tot de Bizetlaan gebracht, toen wist ze weer waar ze was.’

Blijkbaar is ze na de bushalte een voor haar volkomen onbekende wijk ingelopen en kwam toen gelukkig iemand tegen, die wist dat ze de mevrouw met de beagle is en dat ze bij de man met de ridgeback hoort.

Lia gaat niet meer in haar eentje met het openbaar vervoer naar het ziekenhuis, daar is ze het nu ook wel mee eens. Dit avontuur is haar toch niet in de koude kleren gaan zitten.

... wat extra kilometers.

Ik wilde de pelgrimstocht -die in 2019 zo bruuut onderbroken was- opnieuw lopen met Goof, de ridgeback.

‘Dan ben ik hier weer zo lang alleen! Ik vind er niks aan, hoor.’

Nu heeft Lia altijd al een zwak gehad voor het meest eigenwijze hondenras dat ooit op deze wereld gezet is en om die reden is er hier niet eerder een beagle in huis gekomen. De beagle kwam er; geboren op oudejaarsdag 2019 en acht weken daarna hebben we hem opgehaald bij de fokker. Lia kon haar geluk niet op met kleine Guus! Bijna tegelijk met Guus kwam de corona pandemie; een overtuigende reden voor Lia om -met pijn in haar hart- te stoppen met haar pedicurepraktijk. Ze kon haar aandacht nu volledig richten op haar pup en had meteen een legitieme reden om tijdens de lockdown 's avonds nog even op straat te mogen zijn.

Ik had vanwege de pandemie niks meer te zoeken op de camino; dat kan misschien later nog een keer.

Twee keer per kalenderjaar wordt Lia onderzocht bij oncologie; elke verandering in haar lymfeklier huishouding wordt nauwgezet gemonitord. Ik bied iedere keer aan om mee te gaan, maar Lia maakt

zich meer zorgen over het feit dat dan Goof en Guus zo lang alleen zijn. Ze vindt het een prettiger idee dat ik bij de honden blijf. Er is bovendien al jaren niets veranderd, zegt ze.

Tot ze een keer thuiskomt met de mededeling dat de arts me straks nog even belt.

Dat is niet goed! Daar had ik toch bij moeten zijn! Maar waarom is Lia er zelf zo nuchter onder? Ik ga een spannende middag tegemoet. De oncoloog belt: ‘Alles is goed, hoor. De bloedwaarden zijn in orde. Ik bel eigenlijk, omdat ik tijdens het gesprek met uw vrouw de indruk kreeg, dat ze nauwelijks verwerkte wat ik haar vertelde. Ze zat afwezig naar het scherm van de pc te staren; ik had een reactie verwacht. Die bleef uit. Ze begrijpt de uitleg niet of er is iets anders aan de hand. Ik neem hierover contact op met de huisarts, vindt u dat goed? Komt u volgende keer mee naar de afspraak? Twee horen meer dan één.’

Nu de oncoloog erop aandringt, kan Lia zich vinden in het thuislaten van G&G.

‘Met de auto zijn we ook minder lang weg, dan met het openbaar vervoer. We gaan gezellig samen!’ Het klinkt alsof we gaan winkelen in de stad.

Gezellig winkelen, naar de Libelle-beurs of tegen kerst de tuincentra afstropen; Lia was er dol op met een van haar vriendinnen. Tot ze van een bezoek aan een kerstmarkt terugkomt en haar vriendin me apart neemt.

‘Hou Lia eens in de gaten. Haar geheugen heeft haar vandaag meerdere keren flink in de steek gelaten. Dat is niet goed.’

Nu was het me al eerder opgevallen, dat ze boodschappenlijstjes maakte, ook al had ze alleen brood en beleg nodig. Er hingen op de meest vreemde plaatsen -vaak voor mij uit het zicht gehouden-briefjes met afspraken, zoals ‘dinsdag 9.00 uur lopen met haar vriendin’. Ze wandelt al ruim tien jaar op dinsdag met haar. Een briefje op de koelkast, dat haar vriendin die dag verhinderd is of er pas om 10.00 uur kan, lijkt me dan vanzelfsprekend. Voor mij logische zaken, blijken voor Lia helemaal niet zo logisch meer te zijn.

Eén ding hoeft ze nooit op een kattenbelletje kwijt: je vindt nergens papiertjes met de notitie dat ze Guus moet uitlaten. Dat vergeet ze nóóit! Ze vergeet soms wel eens dat ze de beagle net heeft uitgelaten en maakt dan met haar maatje wat extra kilometers.

Lea

1968. We hebben drie jaar verkering.

We verschillen totaal van smaak wat muziek aangaat.

BZN en The Cats, Lia gaat voor de Volendammers.

The Cats brengen hun single 'Lea' uit; radio Veronica promoot het vanaf het piratenschip voor de Nederlandse kust. De prachtige stem van Piet Veerman maakt er een gevoelig palingsoundnummer van.

'Hij zingt over mij!'

'Ja, jouw naam. Maar ik hoop niet dat jou hetzelfde lot treft als Lea uit dit lied. Het gaat over een meisje dat plotseling overleden is.'

'Oh, maar het is wel erg mooi. Het wordt wel een beetje mijn liedje.'

Jaren later wordt duidelijk dat het een eerbetoon is aan de negentienjarige Lia Vertelman, die bij een auto-ongeluk om het leven kwam.

Ze kent nu het verhaal en verwerkt het op haar eigen stille manier.

Lia luistert met gemengde gevoelens naar het nummer; het maakte iets los in haar.

De volumeknop van de autoradio draait ze ietsje omlaag, wanneer het nummer voorbijkomt.

We zijn nu ruim een halve eeuw verder.

We rijden de parkeergarage van het ziekenhuis in. We hebben een afspraak bij oncologie.

CD2 van TOP 4000 begon met 'Music' van John Miles toen we van huis vertrokken. Na René Froger's 'Are you ready for loving me' klinkt het nummer van The Cats uit de luidsprekers. Terwijl we de bochtige klim naar de derde verdieping nemen, waagt mijn medepassagier zich niet aan het volumeknopje van de autoradio; ze vindt de klim in het autohotel gruwelijk en drukt zich steeds steviger in de autostoel.

Wanneer ik een parkeerplaats heb gevonden en de sleutel uit het contactslot neem, zie ik tranen. Het nummer komt net op het verkeerde moment langs.

'Blijf maar even zitten! Die dokter kan best even wachten.'

Lia blijft zitten, ze veegt haar tranen weg.

'En toch is het mijn liedje!' snikt ze.

De oncoloog ziet blijkbaar de sporen van het kleine verdriet. Ze valt tactvol meteen met het goede nieuws in huis: 'Mooi stabiel gebleven. U bent nu tumorvrij! De bloedwaarden zijn uitstekend. Gefeliciteerd!'

Lia is zichtbaar opgelucht.

Voor het lichamelijk onderzoek verdwijnt Lia even naar het bed achter het gordijn. De arts wacht nog even en vertelt haar dat ze haar onderkleding mag aanhouden. Buiten Lia's hoor- en zichtafstand vraagt de dokter voorzichtig of er iets is.

Ik fluister dat ze net een voor haar heel gevoelig liedje heeft gehoord.

‘Dat nummer ken ik niet. Ik zoek het straks eens op.’

‘Zoek het verhaal achter het nummer ook maar eens op. Een tranentrekker, hoor.’

‘Ik ben gewaarschuwd. Zoiets heb ik met een nummer van Gordon; het werd op de uitvaart van mijn vader gedraaid. Ik houd het niet droog, wanneer ik het hoor.’

Op de terugweg heb ik de cd eruit gehaald; stilte kan ook aangenaam zijn.

Ga met de 'terugtoets' in de linkerbovenhoek terug naar de website.